

Forpligtelsen for de Nationer, der tiltræder Forbundet; til „at anerkende og beskytte mod Angreb udefra alle Forbundsmedlemmers territoriale Integritet og bestaaende politiske Uafhængighed“, og ved første Øjekast skal jeg indrømme, at det kan være en Bestemmelse, der kan virke skræmmende paa Fredsvenner og Antimilitarister, særlig i et lille Land. Men naar man ser den i Sammenhæng med hele Forbundspagten, med Bestemmelserne om, at Formaalet er at indskrænke Rustningerne, at sætte Maksimum for dem, men ikke at sætte et Mindste-maal for dem, og naar man tillige gennem-tænker disse Ord lidt nøjere, faar Bestem-melsen en noget anden Betydning.

Denne Forpligtelse til at anerkende og beskytte Medlemmernes territoriale Integritet og Uafhængighed maa dog ganske aabenbart i allerførste Linie blive en Ret, en Beskyttelse, et Værn for de smaa Nationer, der ikke er i Stand til at forsvare sig med militære Magtmidler. Det er vort Standpunkt. Det var f. Eks. ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen) Standpunkt, da han for en Snes Aar siden holdt sin store Militærtale her i Tinget og erkendte og erklærede det, som jeg synes, alle nøgterne danske Mænd maa erkende og erklære: at vi ikke kan forsvare os med militære Magtmidler, dertil er vi for smaa, dertil er vor Evne for liden. Naar man ser saadan paa Sagen, er en Forpligtelse for et lille Land som Danmark til at anerkende og beskytte Forbundsmedlemmernes territoriale Integritet og Uafhængighed ikke meget byrdefuld. En Forpligtelse for Danmark til at anerkende og beskytte Englands territoriale Integritet synes jeg, vi kan paatage os med en vis Sorgløshed, thi den hører jo ikke hjemme i Realiteternes Verden. Derimod vinder vi det, at vor territoriale Integritet og vor Uafhængighed anerkendes, at der er Forpligtelse til at erkende og beskytte den fra de Magters Side, der er i Stand dertil, Stormagterne. Efter min Mening vinder altsaa de smaa Stater de store Magters Anerkendelse og Beskyttelse, der er Forpligtelse til at anerkende og beskytte dem. De smaa Stater kan selvfølgelig ikke anerkende og beskytte Storstaternes Integritet og Uafhængighed. Det behøves vel for saa vidt heller ikke, det er temmelig ligeegyldigt, om en Lilliputstat som Danmark er med dertil eller ej.

Men det er for øvrigt kun principielt, der her er Tale om en Forpligtelse til at anerkende og beskytte; thi hvor det skal føres praktisk ud i Livet, lyder jo Bestem-melsen i Artiklen saaledes: „I Tilfælde af et

saadant Angreb eller i Tilfælde af nogen Trusel eller Fare for et saadant Angreb skal Raadet overveje de Midler, ved hvilke den heromhandlede Forpligtelse kan opfyldes“. Altsaa, det første Trin er dette, at Raadet overvejer, hvordan denne Forpligtelse skal føres ud i Livet; og dernæst kan Raadet ifølge Artikel 16 ikke paalægge de enkelte Stater visse bestemte Opgaver, men foreslaa, rekommandere, stille Forslag om, som der staar i den danske Oversættelse, hvad de skal gøre. Men den enkelte Stats suveræne Myndighed til i visse Tilfælde at sige nej dertil, f. Eks. hvis det er uoverkommeligt, fysisk eller politisk umuligt, er ikke udelukket, Regeringen maa i visse Lande fore-lægge Forslaget; men det er ikke udelukket, at Rigsdagen kan sige: Det kan vi ikke gaa ind paa, fordi det er umuligt for os.

Naar vi fra vor Side tiltræder dette Forslag, gør vi det, idet vi henviser til de Forudsætninger, den Fortolkning og hele den Opfattelse, som gøres gældende i de meget udførlige Bemærkninger, hvormed Regeringen ledsager Forslaget. Og vi gør det endvidere, idet vi slutter os til den Betænkning, som den danske Komité afgav for nogen Tid siden. Vi gør det endelig, idet vi ligeledes slutter os til de Forudsætninger og de Ønsker om en videre Udvikling af Forbundspagten i den rigtige Retning, som blandt andet er fremsatte af Udenrigsministeren i hans Instruktion til den danske Gesandt i Paris af 14. Marts forrige Aar. Danmarks Tiltræden af Folkeforbundet og den nu foreliggende Forbundspagt skaber Forpligtelse for os blandt andet til at medvirke til, at de Rammer, der her dannes, fyldes med det bedst mulige Indhold og med et stadig bedre Indhold. Artikel 19 peger i den rigtige Retning. Den giver udtrykkelig Medlemmerne Ret til paa Delegeretforsamlingen at rejse Spørgsmaal om „at tage saadanne Traktater, som er blevet uanvendelige, under fornyet Overvejelse og at overveje mellefolkkelige Forhold, hvis Fortsættelse kunde sætte Verdensfreden i Fare“. Det er en Løfteparagraf, det er en Anvisning paa det fortsatte fredsvenlige og antimilitaristiske Arbejde indenfor Folkeforbundets Rammer.

Der er her ogsaa givet en Anvisning paa en Revision af de forskellige Fredstraktater, som er afsluttede i det sidste Aar i Paris, i St. Germain, i Neuilly, og som vil blive fortsat i indeværende Aar. Disse Fredstraktater er, som den ærede sidste Taler sagde, ganske vist paa et bestemt Punkt og paa et Punkt af den allerstørste Interesse for os, en Gennemførelse af de